

**SEBASTIAN A.
CORN**

ne vom întoarce în muribecca

NEMIRA

*Navega recte adelante y si la tierra que tu
buscas no existe, Dios la creara para recom-
pensar su audacia.*

ISABELA DE CASTILIA CĂTRE
CRISTOFOR COLUMB – *îndemn apocrif*

*Till a voice, as bad as Conscience, rang
interminable changes
On one everlasting Whisper day and night
repeated – so:
„Something hidden. Go and find it. Go
and look behind the Ranges –
„Something lost behind the Ranges. Lost
and waiting for you. Go!“*

RUDYARD KIPLING – *The Explorer*

*But he grew old -
This knight so bold -
And o'er his heart a shadow
Fell as he found
No spot of ground
That looked like Eldorado.*

E.A. POE – *Eldorado*

The English go native very easily. There is no disgrace in it. On the contrary, in my opinion it shows a creditable regard for the real things in life.

PERCY HARRISON FAWCETT

*Cu toții am trecut prin pățaniile ciudate
cu litere și cuvinte din această poveste, numai
că le-am uitat cu desăvârșire. Să nu ne te-
mem: părinții și bunicii noștri le-au trăit și
le-au uitat și ei, iar copiii și nepoții noștri le
vor trăi doar ca să le uite de tot.*

Așa se va întâmpla și cu această carte.

CAPITOLUL 1

*În care îi cunoaștem pe Kiauî și François.
François bagă de seamă că prietenul său
pronunță greșit anumite cuvinte.*

A început la ora prânzului, în jungla umedă și umbroasă de pe țărmul râului Xingu.

– Sunt aici, François, salută Kiauî în șoaptă, scoțând capul din desiș.

– O, sunt aici, Kiauî! tresări puștiul și dădu fuga la el, pâș-pâș. Am crezut că m-ai lăsat singur. De ce te-ai ascuns așa?

– Pentru că pândit saguin¹. Saguin e sus, în copaci. Acum Kiauî arătat François cum vânat saguin. Saguin e gustos, mult gustos.

François se ghemui lângă Kiauî. Încerca să nu facă zgomot. Nu-i era foame și-i era milă de saguin, dar îi era rușine s-o recunoască. Se gândi: Nu fac două parale ca vânător și tati are dreptate, n-o să iasă nimic din mine.

---

¹ Maimuță arboricolă, de mici dimensiuni, din genul *Callitrichidae*.

- Ce cald e! șopti.

Ar fi vrut să mai zică ceva, dar se lăsă păgubaș.

Kiaui plescăi. Adulmecă. Era zăduf și aerul era nemișcat. Trase cu urechea și iscodi frunzele uriașe de care spânzurau liane și flori. François îi urmări privirea, iar ochii îi rămaseră ațintiți la o orhidee galbenă, vârstată cu negru. Mirosea a pământ jilav.

- Auzit curcan acolo, în copaci? Întrebă Kiaui.

Puștiul ciuli urechile: nimic. Respiră rar, pe gură, doar-doar ar prinde vreun sunet, așa cum învățase de la Kiaui, dar tot nu auzi nimic. Se pleoști: degeaba se căznește cu mine... Dimineată am făcut pe șmecherul, m-am dat mare (*I am The Notorious B.I.G.*, proclamase el la plecarea din tabără, de față cu toată lumea), și acum, poftim, n-aud nici măcar un prăpădit de curcan.

Obrajii îi luară foc.

- Nu fi supărat, *i-tonk*, nu fi supărat, frate! Îl mângâie indianul. Tu strâns din dinți, tu răbdător, pentru că într-o bună zi tu vânător mare. Mai mare decât Kiaui, mai puternic. Spune cinstit: vrut saguin? Căci saguin venit drept spre noi, Kiaui auzit la el.

François înghiți în sec și făcu semn că da. Poate că saguinul o să se răzgândească în ultima clipă și-o să se ducă în altă parte. Uite, erau la numai doi pași de un pârau cristalin, de ce nu se ducea să se adape?

François văzuse primul saguin cu un an în urmă, la grădina zoologică, și-i dăduse o banană necoaptă. Saguinul acela nu semăna cu cei de aici. De fapt, acasă nimic nu era ca aici - nici chiar jungla din cărți nu aducea cu pădurea pe care o bătea zi de zi cu

Kiauì. Acasă era răcoare și mirosea a apă sărată. Cerul era mai înalt, vara erau nopți nesfârșite, pe străzi erau palate de Rastrelli și Trezzini, iar când ieșai din oraș, dacă te ridicai pe vârfuri sau, și mai bine, dacă te urcai în cârca tatei și te uitai de jur împrejur, vedeai la câțiva kilometri depărtare.

Aici puteai să te urci în cârca oricui, că nu vedeai nici la zece metri. Aici, în pădure, ochii nu prea contau – urechile erau mult mai folositoare. Cât despre nas, ce să mai vorbim!

Se auzi un foșnet. Pasărea despre care vorbise Kiauì – un curcan sălbatic mare, gulerat cu alb – își luă zborul.

– Acum, șopti indianul, acum Kiauì omorât saguin. Kiauì e vânător ager. Îl privi galeș pe copil. *I-tonk* vrut saguin, îl încurajă el, da, da, fratele meu vrut saguin.

François răsufală adânc și făcu semn că da. Iar Kiauì:

– Bun! Acum noi făcut liniște-liniște. *I-tonk* nu mișcat deloc.

– Nu. Nu mișcat, răspunse puștiul și se făcu una cu pământul, de parcă ar fi fost umbra unei uriașe frunze de bananier, răstignită pe sol.

Kiauì puse arcul și săgețile pe jos și scoase din colier un tubușor tăiat din nervura unei pene de papagal. Îl destupă și-l strivi între degete până ce scoase o pastă gălbuie, ca puroiul dintr-un coș. Apoi muie vârful unei săgeți în pasta cu pricina.

– *I-tonk* atent. Nu atins săgeată, nu atins pană, nu atins nimic, făcu indianul mai mult din semne, după care șterse capătul tubușorului cu o frunză și-l astupă la loc.

Puștiul încuviință. Îi era din ce în ce mai greu să stea locului – îl pișcau musculițele piumi, dar Kiauî îi spusese încă de la prima ieșire în pădure că vânătorul se face vânător pentru că le lasă pe musculițele piumi să-l facă ciur. „Noi vânăm tapir, jacubim, șarpe și pe noi ne mușcă piumi și albine – așa trebuie.“

Kiauî puse altă săgeată în arc – una pe care n-o muiase în otravă. Să fi avut vreo doi metri, iar în capătul ei François zări cu mirare o bilă din argilă uscată, cam cât o nucă de mare. Dădu să întrebe ce fel de săgeată mai era și aia, dar Kiauî i-o luă înainte:

– Kiauî o să dea o lovitoră măiastră-măiaaastră! *I-tonk* o să vadă! *I am The Notorious B.I.G.*, îl maimuțări indianul pe puști și, neașteptat, îi făcu cu ochiul, așa cum învățase de la karibii albi¹, dar pe François îl uimi altceva: Kiauî pronunțase „lovitoră“. La fel pronunțase și taică-său cu o seară în urmă. Și maică-sa. Ba chiar și vaca de Nicole.

Iată ce se petrecuse:

– Să știți de la mine că am dat lovitoră, se lăudase taică-său, în cortul cel mare, arătându-le o bucată de ceramică ruginie. Ciobul ăsta de ulcică e norocul nostru. O să ne deschidă o mulțime de uși și-o să facem rost de o grămadă de bani.

Indiferent ce-ar fi obținut – bani, materiale, utilaje –, tatăl lui François nu le obținea decât cu grămada: o grămadă de lopeți, o grămadă de făină, o grămadă de hârtie...

---

¹ Triburile amazoniene îi numesc karibi pe toți străinii.

– Nu-i neapărată nevoie să dai lovitora ca să faci rost de bani, replicase mama lui François, după care tăcuse brusc, de parcă o luase gura pe dinainte.

Lui François îi venise să intre în pământ, căci maică-sa tăcuse din pricina franțuzoaicei. Nenorocita (ea era vaca de Nicole) spusese același lucru, cu aceleași cuvinte, cu trei-patru zile mai înainte. Mda... Nicole se lăuda că e pariziancă get-beget, dar mama lui François o taxase pe blonda zgomotoasă cu coafură emo (deși sărise de 40 de ani) încă de când dăduse ochii cu ea: „Pariziancă, pariziancă, dar n-a mirosit *le Faubourg Saint-Germain*. Este născută în Bamako-sur-Seine¹, uite-te la călcâiele ei...”

Oriunde ar fi fost născută, însă, Nicole promitea atât de mulți bani, încât părinții lui François ar fi putut să continue săpăturile până la sfârșitul vieții, iar el, François, n-ar mai fi avut de ce să calce la școală... Mda, ar fi devenit un vânător în toată puterea cuvântului, unul care lua urma vânatului cel mare, pe țarmul râului Xingu...

– Nu-i nevoie să dai nicio lovitoră, *mon chère*, îi spusese Nicole lui taică-său, cu aerul că ei nu-i sufla nimeni în ciorbă. O să-ți sprijin lucrările cum știu eu mai bine în fața board-ului, la Sorbonne. O să-l întreci pe Hagenbeck, ascultă la mine.

François strânsese din dinți. Cum îndrăznise Nicole să-i spună lui taică-său *mon chère*, cu nevastă-sa de față?

---

¹ Bamako-sur-Seine este numele argotic al zonei Saint Denis, din Paris, cunoscută actualmente pentru prostituție și trafic de stupefiante.

Stop. Asta se petrecuse acum câteva zile. Acum François trebuia să uite de prostii, era la vânătoare. Păcat că n-avea cum să se ridice din bălării și să danseze cu ochii semiînchiși, lansând în gura mare: *I am the Notorious B.I.G.!* – oh, atunci totul ar fi mers strună.

– François vrea să-l vadă pe Kiauì, șopti puștiul, că dă o lovitură măiastră.

Accentuase pronunția corectă a cuvântului „lovitură“, dar Kiauì nu se prinsese: el era doar un *indio bravo*, de unde să știe cum se vorbește corect?

Kiauì încordă arcul și...

Fiaaaoooouuuu... Săgeata șuieră printre copaci. Dispăru în coronamentul bogat, târând după ea fluieratul greoi. Animalele tăcură, iar șuierul săgeții îi aduse aminte lui François de păsările din lut ars pe care i le făcea bunică-său la țară, pe malul lacului Ladoga. Când suflai într-o pasăre ca aceea, se auzea la fel, iar copiii se hlizeau de mama focului încercând să cânte la ele, chit că niciodată nu le ieșea niciun cântecel.

– Ce-mi place cum fluieră săgeata! șopti François.

– Kiauì e vraci maaare, murmură indianul. Kiauì arătat François cum vânat saguin.

François trase cu urechea: se mai auzea, oare, șuieratul săgeții? Treptat păsările începură să cîrpească, maimuțele urlătoare se puseră din nou pe strigat. De undeva se ridică zgomotul unei încăierări, urmat de guițatul disperat al unui peccari¹.

---

¹ Porc mistreț amazonian, mai mic decât echivalentul său european – nu cântărește mai mult de 40 de kilograme.

– Șarpe mare prins peccari acolo, arată indianul spre un pâlc de bambuși, dar noi nu mers uitat la ei. Acum așteptat saguin. El curias, el venit spre noi, el vrut văzut ce fluieră.

Mai trase o săgeată șuierătoare și iarăși se lăsă liniștea. Până și peccariul tăcu mâlc, resemnat – sau poate că șarpele îi dăduse drumul, uluit de zgomotul neașteptat. Hotărât lucru: Kiauî era un flecar, dar se pricepea la vânătoare ca nimeni altul. Era la fel de bun vânător pe cât de tare *gamer* era el, François, printre colegii de școală.

Ba, se răzgândi, eu eram cel mai tare din Sankt Petersburg, nu doar din școală... Sau, eram cumva și mai bun? L-am spulberat până și pe MegaRuryk în campaniile din Blind War, acum doi ani, iar MegaRuryk era un tip în toată firea, student la fizică, și, în plus...

Kiauî îi întrerupse gândurile:

– Saguin mult curias. Cel mai curias.

– Curias, da, curias, se încruntă puștiul. *La curiosité est un vilain défaut, sauf quand on parle archéologie*¹, glumise Nicole zilele trecute, iar blegul de tata (așa îl gratulase François) îi dăduse o replică isteță (bleeah!): *Curiosity killed the cat*², drept care râseseră amândoi în hohote.

Bancurile lor erau atât de tâmpite, încât lui François îi crăpa obrazul auzindu-le, dar Vladimir Sergheevici Perelman era directorul șantierului arheologic,

---

¹ *Curiozitatea este un defect nemaipomenit, mai puțin când vine vorba de arheologie (în lb. fr.).*

² *Curiozitatea a ucis pisica (în lb. engl.).*

așa că toată lumea răsese, inclusiv salahorii indieni care nu pricepeau decât portugheza. Colac peste pupăză, pe când lumea era preocupată să râdă de zor, François o zărise și pe maică-sa cum zâmbea mânzește, chit că ea numai chef de glume n-avea.

Mda. Acasă, la Sankt Petersburg, maică-sa n-ar fi făcut decât să strâmba din nas la un banc atât de idiot.

Of, își zise François, acum sunt cu Kiauì la vânătoare. De ce mă gândesc la prostii?

...după a treia săgeată, saguinul nu se mai abținu: după cum zisese Kiauì, era cel mai... hm... curias animal din pădure, așa că sări din creangă în creangă până într-un bananier, stârnind un foșnet nemai-pomenit și clătînând copacul cu totul. François se trase îndărătul unui manghier scorburos, iar Kiauì slobozi încă o săgeată: fiaaooouuu!

Saguinul scoase capul dintre frunzele uriașe, urmărind săgeata șuierătoare. O privea cu ochi mari, mirați, căci așa fac saguinii. Nu-l ucide, dori să zică François, dar i se făcu rușine – la vârsta lui, puștii de pe Rio das Mortes ucideau ditamai tapirii, așa-i povestise Kiauì. Ce-i drept, nici el n-avea treabă cu tapirii săgetați, poate doar lovitorile de grație date cu măciuca îl răscoleau, dar maimuțele, în special saguinii, erau altceva.

Prea aduceau cu oamenii.

Hm, uite că formulase și el, în minte, cuvântul lovitoră... Ce dracu' se întâmplă?

– Acum, *i-tonk*, acum, frate, șopti Kiauì și, în sfârșit, puse în arc săgeata muiată în curara.

Privirea îi devenise sticloasă, nu respira, nu mișca – era pânditorul perfect – doar înghițea în sec, încremenind de tot. Pândea la fel ca François când juca Bend the Terror of Magnesia, numai că François nu înghițise nicicând în sec pe vreme când pierdea nopțile prin munții virtuali ai Magnesiei.

Dar el n-avusese saguini vii în bătaia săgeții. Se uită la saguinul din bananier. Nu-i zărea decât chipul: se holba încoace și încolo, ziceai că-i un copil prea mic care nu e-n stare să-și țină capul cumsecade.

Kiaui trase. Săgeata străpunse frunza de bananier (*ștok!*) și apoi trupul saguinului, care se prăbuși în gol. Amărâtul se agăță de o liană și rămase suspendat câteva clipe, până să-și facă efectul curara, iar François își aduse aminte de Grișa-Manechin (oh, Grișa!), deși dorea să scape de amintirea asta – dar cum să scape, când saguinul agățat de liană aducea cu bunicul lui Grișa din poveste, cel agățat de sârma ghimpată din nu-știu-ce lagăr siberian de dincolo de Cercul Polar? Încercase să evadeze, iar santinelele...

Se auzi un urlet ascuțit. Un al doilea saguin se repezi pe liană, de parcă dorea să-l apuce de braț pe cel dintâi.

– Saguini proști. Saguini prea curiași, rânji Kiaui și puse altă săgeată în arc.

François sughiță. Vrea să-i omoare pe amândoi, or fi soți? – se cutremură el. Să nu te rogi niciodată de nimeni, îl învățaseră ai lui. Indiferent ce-ar fi, nu te ruga de nimeni, nu te umili – așa îi împuiaseră capul, dar François le uită sfatul și șopti, repezit:

– Ajunge unul singur, Kiaui! Te rog! Te rog eu mult!

Nimic nu e întâmplător: chiar atunci din buzunarul lui François se auzi zbârnâitul satfonului și, încet-încet, soneria se transformă în piesa pe care o tot emitea radio Bomjardin din Santarèm: *Ay si, eu ti pegu*, cu sex-simbolul ăla de doi bani pe care-l chema Michel Telo. (Măcar ăsta arăta bine, spre deosebire de Notorious B.I.G.) Cel de-al doilea saguin dădu un chiot stins și o luă la sănătoasa.

Kiaui se încruntă la François.

– François promis oprit telefon blestemat.

– L-am oprit, îți jur, dar ăsta e SMS-ul de alertă.

Mi l-a setat mama special ca să nu-l blochez...

Indianul ridică din sprâncene:

– Și tu nu știut cum închis gura la telefon? Kiaui nu crezut.

– Ba știu, dar... of, e încurcat. Nu pot să-i mint pe ai mei tot timpul.

– De ce mințit? Nu trebuie mințit. Tata Karib știe că François mers cu Kiaui. Tata Karib avut încredere mult în Kiaui!

– Păi, tocmai de-aia n-am blocat telefonul de tot, ca să le arăt că... Of, lasă-mă să mă uit pe SMS, s-o fi întâmplat ceva în tabără.

– Tu, fratele meu, noi doborât saguin, iar telefon cântă ca Michel Telo, se îmbună indianul. Ia vezi, ce zis Tata Karib?

Puștiul deschise mesajul: „neau anuntzat k avianul d la cuiaba vine m devreme. în 2 h e aici. e spectacol q spărgătorul d nuci la teutru în cuiaba. hai s mergem!“

François își dădu ochii peste cap. Taică-său făcea pe tinerelul: scrisese SMS-ul în slang de messenger,

numai că habar n-avea limba asta. Abia apoi își dădu seama că în SMS se strecuraseră două cuvinte scrise aiurea... Oare greșise taică-său, din repezeală? Mai degrabă nu, căci vorbele cu pricina fuseseră și pronunțate greșit în ultima vreme – François le auzise cu urechile lui. Dădu să-i împărtășească lui Kiauî întâmplarea, dar se răzgândi: ce treabă avea indianul cu vorbele lor de karibi?

– Ai mei vor să ne ducem la Cuiaba, se strâmbă el.

– La Cuiaba mult case frumos. Case ca munți. Și fete drăguț-drăguț. Păr lung, galben. Păr ca François, îi făcu indianul cu ochiul.

Pfuh, blondele... Lui François îi plăcea o brunetă, o fată din São Paulo. Intra cu ea pe Skype în fiecare seară. O chema Georgina și avea 16 ani, adică era mai mare decât François, dar el fusese prevăzător și se înregistrase pe Fakebook (acolo se cunoscuseră) ca și cum ar fi avut 18 ani bătuți pe muchie. Fusese șmecher: își fotoșopase fotografiile ca să pară mai vârstnic și-și lipise pe chip chiar și un fel de barbă de două-trei zile, cu toate că nu-i dăduseră tuleiele, numai că acum toate astea ajunseseră să-l coste, căci relația cu Georgina scăpase de sub control. Din cauza ei ajunseseră să-și pună *Eu ti pegu* la telefon – o piesă pe care n-ar fi avut tupeu s-o asculte acasă, în gașcă, nici mort. L-ar fi răs și curcile.

De când venise pe Rio Xingu, însă, totul mergea anapoda.

– N-am niciun chef să merg la Cuiaba, se posomorî. Am văzut *Spărgătorul de nuci* de o mie de ori. M-am săturat.

- Spărgătorul de... Cum spus, François?

- *Spărgătorul de nuci*. E un balet.

- Balet?! Cum adică, balet?

Puștiul se încruntă.

- Balet... cum să spun... E ca la voi, la sărbătoare, la Quarup. Când bărbații și femeile ies din casă și dansează în mijlocul satului. Când unii cântă și ceilalți dansează.

- Aha, făcu indianul. Dacă e Quarup de karibi, atunci François mai bine mers. Quarup bun pentru părinți, bun pentru copii, bun pentru vânat și apă. Bun pentru soare, bun pentru morți. Quarup bun la toate. Mai bine mers, *i-tonk*.

- Am zis că doar seamănă cu Quarup, nu că-i tot aia.

- Nu vorbit cu străbunii morți la Quarup de karibi?

- Nu. La balet... cum să zic... mergem doar pentru că ne place.

- Și nouă plăcut Quarup. E bine dacă plăcut Quarup. François mai bine mers, zău.

- Kiauì, nu înțelegi... Noi ne ducem la balet doar pentru că așa avem chef. Nu ne amintim de nicio rudă și nu prăznuim niciun mort. Nu ne gândim la nimic. Doar ne uităm la balerini și ascultăm muzica. Ne ducem acolo ca să... ca să ne simțim bine. Ne place cam la fel cum ne place o mâncare bună, doar că nu mâncăm nimic.

- Kiauì nu prea înțeles. Nu gândit la morți? Nu lăudat soare?

- Nici pomeneală. Mergem doar așa, ca să ne bucurăm. Iar eu m-am plictisit de... bucuria asta.

Nu-mi mai place la balet. Nici să mă tai, Kiauì, nici să mă tai!

Unde mai pui, se înfurie el, că franțuzoaica o să vină și ea! Te pomenești că iarăși o să se sprijine de umărul tatei, dându-și părul pe spate și râzând cu toată gura, franțuzește, iar mama o să întoarcă din nou privirea, rusește, cum facem noi înainte să ni se urce la cap.

– Asta Kiauì nu priceput. Dacă făcut Quarup, făcut pentru morți, vânat, soare, strămoși... Dacă vrei plăcut sau bucurat, atunci mâncat, iubit fată sau mers pe culme, uitat la amurg. Sau doar stat în hamac.

– Așa zic și eu, se îmbufnă puștiul. M-am săturat de balet și de bancurile alor mei.

Chipul indianului înflori într-un zâmbet pe care nici măcar plăcuța de lemn din buză nu-l putu ascunde.

– Înseamnă că François vrut rămas aici, cu Kiauì.

– Zău c-aș rămâne, dar părinți vrut François mers cu ei la balet, imită puștiul vorba indianului. Și tata, și mama dorit François băiat cult. Nu-ș' cum dracu' să scap de corvoada asta...

– Ce însemnat băiat cult?

– Băiat deștept. Băiat care știe multe lucruri.

– Știut și luat urmă vânat, doborât dușmani, băiat cult ăsta?

– Nu, Kiauì, nici vorbă.

– Păi, atunci Kiauì nu înțeles de ce băiat cult așa bun. De ce nu vorbit cu Tata Karib la telefon blestemat și spus că nu vrut la Cuiaba, la Quarup de karibi?

- Nu pot, Kiauì. Ca să-i zic asta trebuie să-l privesc în ochi.

- Aha, se bucură indianul. Iar Tata Karib știut că François trebuie venit privit ochi, nu?

- Cum să nu. Oricine știe asta. La mine acasă, la Sankt Petersburg, așa e regula, adăugă, cu gândul la Nicole, care, nefiind din Sankt Petersburg, vorbea la telefon vrute și nevrute, ca o franțuzoaică ce era.

- Așa, rânji Kiauì, așa... Deci *i-tonk* și Tata Karib știut că telefon e ca hoțul! Telefon nu bun pentru vorbe bărbătești. Telefon cam ca femeie. Sporovăit, sporovăit, sporovăit.

- Chiar așa. Unde mai pui că acum nici n-am semnal, ca să-i pregătesc pe ai mei de ceartă...

- Kiauì mai vrut întrebat ceva pe *i-tonk*, fratele lui. Strânse arcul și săgețile, iar François îi simți mirosul sudorii, puțin sărat și apos - nu-i muta nasul din loc ca mirosul transpirației lui taică-său, se potrivea cu pădurea și parcă aducea puțin și cu adierea de seară, cea care se strecura printre corturi, venind dinspre râu. O luară la pas către saguinul căzut lângă potecă. Iar Kiauì: La Cuiaba fete frumoase. Nu vrut François văzut nici măcar la ele? Fete Cuiaba miros a fructe. Poate François vrut pus mâna pe ele, pupat...

- Nu, nu, nu, pufni puștiul în răs. Fawcett nu s-ar fi întors la Cuiaba doar pentru niște fete...

- Fawcett?! se miră indianul. Fawcett, karibul omorât de indieni, adânc în pădure?

- El, cine altcineva?

Kiauì pufni. Se încruntă. Se tot gândea la ceva. Se uită într-o parte și puștiul se trezi că-și zice: Ia-uite la el, din profil pare om rău, parcă nici n-ar mai fi el!

– Karibi nu uitat Fawcett niciodată, zise Kiauì, posomorât. Karibi nu uitat nimic.

– Păi, cum să-l uităm pe Fawcett? De ce crezi c-a venit tata aici? De ce crezi c-am venit și eu după el?

Chiar așa: jucase *The Lost City of Z* (un *quest* despre Fawcett, produs de National Geographic) mai bine de jumătate de an, dar asta nu i-o mai spuse lui Kiauì, n-avea el treabă cu tărășeniile de acasă. Of, jocurile, întâlnirile online cu gamerii, nopțile pierdute în fața computerului – fără ele, François nici c-ar fi ajuns pe malul râului Xingu, unde Vladimir Sergheevici Perelman, tatăl lui, trăia un *quest* cât se poate de real, pe urmele așezărilor la care visase din tinerețe. Mda. Toți ai lui pășiseră chestii din astea: străbunicul (rabin disident din Odessa), bunicul (revoluționar din grupul lui Troțki) și tatăl (inginer la Sankt Petersburg) – toți fuseseră neastâmpărați și, mai devreme sau mai târziu, dăduseră dovada lipsei de pragmatism ce le bântuia neamul.

„Perelmanii poftesc numai chestii miraculoase“, se lăuda unul dintre ei, nu mai știi care, „dar praful se-alege când se înfig la cașcaval.“

Vladimir Perelman excava la Cocraimoro, în jungla amazoniană – asta-i fusese cașcavalul. Și, dacă tot venise aici, de ce să nu-l fi cărat și pe François după el? Cum altfel să-l dezveți de jocurile pe PC decât luându-l la capătul lumii, pe urmele lui Fawcett?

– Deci François nu vrut mers Cuiaba, conchise Kiauì. Puștiul încuviință. Atunci Kiauì mers cu frațele său la Tata Karib! Poate că tu și eu convingem Tata Karib lăsat François în pădure. François vrut vânător, François nu vrut Quarup de plăcere, încheie

indianul și, săltând saguinul, o luă înainte. Auzit, întrebă el, cine e Notorious B.I.G. ăsta?

- Un gras care crede că știe muzică.

- Cum...? Kiau! nu înțeles cum venit asta.

- The Notorious B.I.G. habar n-are să cânte, dar el crede că știe. De fapt, face cam așa, îl imită puștiul: *Niggaz say I died dead in the streets, Nigga I'm gettin' high, gettin' head on the bitch...*

- Asta muzic bun, dădu Kiau! ochii peste cap, încântat. Mai iute ca la Quarup. Muzic bun, ritmat. Ce spus?

- Cum poți să zici că asta-i muzică bună? se înfoie François. Iar versurile, ce să-ți zic, sunt groaznice, sunt...

Indianul căscă ochii.

- Păi, atunci, de ce spus tu mereu, *i-tonk*, că fost Notorious ăsta?

- Pentru că-mi place numele lui, ce credeai?! Dumnezeule, doar nu-ți imaginați că-i ascult tâmpeniile. Eu...

Se opri. Cum naiba să priceapă Kiau! disputele de acasă: rock vs. rap, grunge vs. house, Rammstein vs. Eurovision...?

Dar indianul:

- Kiau! nu mai înțeles nimic, zise el și dădu s-o ia înainte, cu saguinul pe umăr.

Apoi își aminti de convenția cu François și-l lăsă pe el să deschidă drumul.

Când să pornească, însă, iarăși îi dădu ghes gândul enervant din ultima vreme. Bine-bine, își spuse, de parcă ar fi răspuns gândului cu pricina, o să vin, zău c-o să vin! O să vin cât de curând.